

Előszó

AHEGYI BESZÉD MEGFÉLEMLÍTŐ IGESZAKASZ; A TÖKÉLETES-ség mércéje, amelyet sokáig irreálisnak és elérhetetlennek tartottam. Talán a legtöbb hívőhöz hasonlóan én sem számítottam arra, hogy sokat lássak megvalósulni belőle vezetők és szolgálók életében, még kevésbé saját ismeretségi körömben. Valójában egyenesen elbátortalanított, hogy túl sokat kérdezgettem a hegyi beszédről az általam ismert tanítókat, mert nagyon sokszor azt mondták, hogy legyen gyakorlatias, és ezek a tanítások nem egészen azt jelentik, amit szerintem jelentenek. Talán nincs még egy olyan igeszakasz, amelyet ennyire „felhígítottak” volna, mert annyira dicsőséges és fenséges képet festenek a Szent Szellem erejében élt igaz életről, amelyet magának Istennek kiolthatatlan, örökkévaló, égő élet-lángja táplál.

Sokszor nyertem egy-egy bepillantást az Istenben élt életnek erről a szintjéről azokból a feljegyzésekből, amelyek az egyház-történet során világszerte lezajlott sok-sok ébredésről számolnak be. Misszionárius-örökségem miatt, és mivel Ázsiában nőttem fel, tudtam a kínai ébredésről, és ismertem a kimondhatatlan üldözést elszenvedő nagy szentek bizonyágtételeit. Különösen nagy hatást gyakorolt rám saját nagyapám, akinek könyve, *Visions Beyond the Veil* (Látomások a kárpiton túl) feljegyezte, milyen kegyelmes döntéssel jelentette ki magát Isten radikális módon a „legkisebbeknek”: szülővárosom, a kínai Kunming utcáin élő koldusgyermekeknek. Ő valóban úgy mutatja be legvilágosabban kegyelmét, hogy kinyújtja kezét a valószínűtlen, elfeledett, befolyással nem bíró emberek felé,

és megteremti bennük saját jellemének tulajdonságait, hogy megtanítsa a világ többi részét az Ő kedvességének gazdagságára.

Saját tapasztalatom alapján mégis elérhetetlennek tűntek annak a szellemi életnek a pompázatos magaslatai, amelyről hallottam és álmodoztam. És hiába foglalkoztam éveken át bibliai tanulmányokkal és teológiával, így sem kerültem sokkal közelebb a reménységhez, hogy úgy járhassek a Szellemben való élet dicsőséges szabadságában, ahogyan arról Jézus beszél az Evangéliumokban. Az én esetemben bátorításra volt szükség. Látnom kellett egy valós példát – valakit, akiben olyan mértékben ott él Jézus, hogy az ösztönzést és motivációt jelentsen nekem, hogy ne csak reálisnak tartsam a hegyi beszéd megélését, hanem ezt tekintsem a krisztusi élet és szolgálat egyetlen lehetséges útjának.

Tudom, hogy Urunknak sok ilyen kegyelem-oszlopa él elrejtve az Övéi között, sokszor a világ távoli sarkaiban, de számomra ez a bátorítás akkor jött el, amikor az 1970-es évek végén megismerkedtem Heiddel a kaliforniai Dana Point egyik kis karizmatikus gyülekezetében. Heidinek kiváltságos gyerekkora volt; privát tengerparti strand tartozott a házukhoz; semmiben nem szenvedett hiányt az oktatás, valamint az élet kínálta kényelem és lehetőségek terén. De már kislány korától kezdve ott lüktetett, sugárzott benne az Isten iránti emésztő éhség. Nagyon komoly hatást gyakorolt rá hatodikos tanárnője, aki korábban misszionárius volt. Heidi szíve más kultúrák szegény szenvedői felé fordult. Ez a tanárnő az én anyám volt, így kettőnk családja összekapcsolódott.

Amikor megismertem, egy tiszta, idealisztikus virággyerek volt a Szellemben; egy tizenhat éves kamaszlány, aki misztikus módon már járt a Mennyben, és megbízást kapott Jézustól, hogy misszionárius és szolgáló legyen Ázsiában, Angliában és Afrikában. Vissza sem nézett, hanem leplezetlen gyönyörűséggel bízta életét tökéletes Megváltójára, és azóta is hirdeti az ígét és szolgál

minden lehetséges alkalommal. Ahogy órákon át hallgattam bizonyágtételeit, ő lett számomra a hegyi beszédnek, és különösen a boldogmondásoknak az élő megtestesítője.

Missziós útjain mindig, mindent Jézusra bízott, és kérdőjelek nélkül számított rá, hogy Tőle kap vezetést és gondoskodást. Egy-egy alkalommal órákon át imádta az Urat gyönyörű hangján énekelve, és legtöbbször hallotta is az Ő hangját, amikor belefeledkezett az Ő jelenlétébe. Mérték nélkül többre vágyott Belőle. Természetesen, erőlködés nélkül áradt belőle az emberek, különösen a nem túl szeretetre méltó emberek iránti szeretet. Akadt dolga cinikus bírálókkal; előfordult, hogy elcsüggedt, vagy összetört a szíve, de mindig tiszta szívvel követte Jézust mindenki másnál jobban, akit valaha ismertem.

Azonnal felismertem, hogy itt van egy olyan személy, akivel ténylegesen megélhetném a hegyi beszédet úgy, ahogyan mindig is álmodtam róla; olyan mértékben, amelyet senki mással nem tudtam volna megvalósítani. Olyan személy volt, aki nem gondolt a holnappal, először az Ő királyságát és az Ő igazságát kereste minden helyzetben, bárhol a világon, és a lehető leggyermekibb egyszerűséggel kereste a Mennyet a földön – minden ellenállás és csüggesztő körülmény ellenére. Szívem vágyával összhangban Jézus összehozott Heiddel. Két héttel az esküvőnk után elindultunk a missziómezőre az Úrtól kapott egyszerű utasításokkal, csak odaútra szóló jeggyel és harminc dollárral a zsebünkben.

Ma, huszonhét évvel később láthatjuk, hogyan teljesedtek be a boldogmondások az életünkben a legszegényebb, legvalószínűtlenebb emberek között a világon. És azt vettük észre ezek alatt az évek alatt, hogy többnyire nem mi voltunk a tanítók. Egész idő alatt bennünket tanított Isten arra, mi hiányzik még belőlünk, és ezt azokon a szelíd, alázatos edényeken keresztül tette, akiket erre készített el. Heidi végül elhívásának ebben a mostani szakaszában

összegyűjtötte, elprédikálta és leírta a történeteket arról, hogyan öltött testet a boldogmondások tökéletessége és szépsége Isten Szelleme által azok között az emberek között, akiket az Úr az ő elhívásához kiválasztott – Afrika esettjei között. Ezek a történetek bebizonyítják, mennyire valós az Ő királysága a Földön, és megmutatják az utat mindazok számára, akik vágynak az Ő világára, az Ő tökéletességére, a Tőle jövő enyhülésre, az Ő válaszaira, szeretetére, társaságára és életére. Az Ő útjai szöges ellentétben állnak ezzel a világgal, és akik egy egészen más világra vágynak – olyanra, ahol az igazlelkűség uralkodik, és ahol isteni természet részesei lehetünk –, azok tündöklő fényt találnak majd Heidi könyvében, amely bevilágítja *az utat*.

Adja az Úr, hogy az Általa kiválasztott szegény és elkeseredett emberekkel együtt semmit se vegyünk magától értetődőnek, hanem bátorodjunk fel, erősítsük meg magunkat Őbenne, és hívjuk Őt segítségül, hogy a mennyei életnek olyan dimenziójában legyen részünk a Földön, amely messze felülmúlja minden eddigi elvárásunkat! Jelen szenvedéseink hadd ébresszenek bennünk éhséget a dicsőség iránt, amelyet majd ki fog jelenteni nekünk, és amely biztonságban végigvezet az úton az Ő szíve és királysága felé!

ROLLAND BAKER

Egy

ÁLDOTTAK A SZELLEMI SZEGÉNYEK

Az imádság gyümölcse a hit. A hit gyümölcse a szeretet. A szeretet gyümölcse a szegények szolgálata.¹

TERÉZ ANYA

AMIKOR ISTEN ELŐSZÖR KÜLDÖTT BENNÜNKET MOZAMBIKBA, az évtizedekig tartó háború után a segélyszállítmányok járműveit egymás után robbantották fel az emberek. Árvizek, éhínség és kibeszélhetetlen fájdalom légkörébe érkeztünk. Úgy gondoltuk, ez tökéletes hely arra, hogy felajánljuk az életünket; tökéletes hely arra, hogy meglássuk Isten királyságát felépülni.

Rolland és én 1995-ben érkeztünk Mozambikba, hogy meglássuk az evangélium bizonyítékát; Isten dicsőségét a sötétségben. Azért jöttünk, hogy gyógyítsuk a beteget, feltámasszuk a halottakat, és kiűzzük a démonokat a Szent Szellem erejével. Azért jöttünk, hogy Istent szolgáljuk és ne a pénzt. Hogy megkönnyebbüljünk az életünk felőli aggodalmaskodástól; hogy mit fogunk enni, inni és mibe fogunk öltözködni. Azért jöttünk, hogy Jézus kinyújtott keze legyünk a szegények között. Azért jöttünk, hogy meglássuk az igazságot, a békességet és az örömet. Eljöttünk azok közé, akiket talán leginkább sújtott a szenvedés és a gyász a világon; egy olyan lakosság körébe, amely évtizedek óta gyötrődött a háború, a betegségek és az elnyomás miatt. És azért jöttünk, hogy tanuljunk – tőlük – Isten királyságáról.

Nem akartuk folytatni, ha Isten nincs ott velünk ebben az ismeretlen világban és szolgálatban. Ha nem bízhattunk volna Benne, nem követhettük volna; ha a hegyi beszéd egyszerűen haszontalan lett volna; ha nem tehattünk volna „még nagyobb dolgokat”, mint Jézus (János 4:12), akkor a missziós munkánk reménytelen lett volna – és ma is az lenne. Nincs B tervünk. Nincs semmink, csak Ő.

Akármerre járunk nyugaton, elmondjuk az embereknek, hogy Jézus fejjel lefelé csinálja a dolgokat. Ezt úgy tanultuk meg, hogy leültünk a szegények legszegényebbjei közé, és hagytuk, hogy tanítsanak bennünket Isten királyságáról. Jézus először a gyengék, a legvalószínűtlenebb, elfeledett és legalázatosabb emberek között szeret erősnek mutatkozni.

Afrikában azt láttuk, hogy ezt teszi Jézus. Mert a szegények belevonnak egy olyan életbe, amely még alacsonyabb; az alacsonyabb úton vezetnek – az egyedüli úton, amely előre visz –, amíg mi is annyira kétségbeesetten nem kezdünk vágyani Istenre, mint a szegények a napi betevőre. Amikor külföldi látogatóinkat útjukra bocsátjuk Mozambikból, mindig azért szoktunk imádkozni, hogy vigyék magukkal a szegények gazdagságát, mert a Máté 5:3 azt mondja: „Áldottak a szellemi szegények, mert övék a mennyek országa.” [angolból]

Sokan kérdezik, hogy miért azok számára tartja fenn Jézus Isten királyságát, akik szellemben szegények. Miért van az, hogy a leggazdagabb emberek és kultúrák kevesebb csodát élnek át, és kevesebbet tapasztalnak meg a természetfölöttiből?

Mit jelent szellemben szegénynek lenni? Van valami a szegényekben, ami gyönyörködteti Isten szívét. Töredelmesek. Tudják, hogy rászorulók. De mi az bennük, ami lehozza Isten királyságát a Földre? A válasz a függésükben, az éhségükben, a szükségükben és kétségbeesett vágyukban rejlik.